

Virale campagne JCPenny toont wat vrouwen denken

Een fout cadeau? In het hondenhok!

La guerre des sexes wordt al eens pijnlijk duidelijk als de pakjes onder de kerstboom worden geopend. Het Amerikaanse warenhuis JCPenny gebruikte de frustratie over het foute cadeau dit najaar op een briljante manier in een virale campagne. Sabine Clappaert, directeur van Muse Communication, legt uit waarom.

Ik herinner me mijn zestiende verjaardag nog alsof het gisteren was. Niet alleen omdat ik jong was, de zomer een eindeloos lange speeltuin en de liefde wild, kleverig of roekeloos was. Ik herinner me dat jaar vooral omdat ik toen leerde wat er zoal fout kan gaan als een man zijn vrouw een grasmaaier cadeau doet voor haar verjaardag. Ik was het noodlottige grasmaaierincident bijna vergeten. Maar onlangs stuitte ik op een virale reclamecampagne op YouTube van de Amerikaanse winkelketen JCPenny, genaamd 'Beware of the Doghouse' (bewareofthedoghouse.com). De clip veegde lagen van vervaagde tienerherinneringen weg om het grasmaaierincident weer te openbaren in al zijn felgekleurde eightiesglitter.

De moeder van mijn vriendje wordt vijftig. Een familie hoopvolle gezichten vergaapt zich aan het volumineus in rood papier verpakt ding op het terras. De opwinding als we naar buiten stormen, de onuitgesproken verwarring bij het zien van de al te duidelijke rechthoekige vorm. Zijn rood aangelopen vader die een uitleg stottert over hoe hij haar liefde voor tuinieren wilde ondersteunen. Wij, kinderen, die voyeuristisch bleven dralen. We voelden hoe de energie zich in knetterende gensters rondom haar opbouwde, en wachtten op de explosie die komen zou.

Fast-forward twintig jaar, en blijktbaar is er niet zo veel veranderd in het mijnenveld van het pakjesverkeer tussen man en vrouw.

Het 'Doghouse'-reclamefilmje drijft mild de spot met de goede intenties, misverstan-

den en tegenstrijdige verwachtingen die het huwelijkspad van elk koppel bezoedelen. Het werd uitgebracht aan de vooravond van het opperpakjesseizoen, en vertelt mannen dat ze deze kerst beter vermijden in het spreekwoordelijke hondenhok terecht te komen door voor hun vrouwen juwelen van JCPenny te kopen.

Het filmje voert een apetrots jonge man op die een enorm, plomp verpakt cadeau

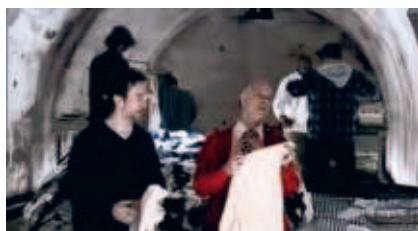
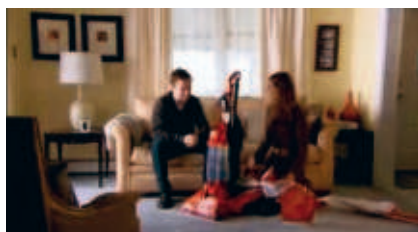
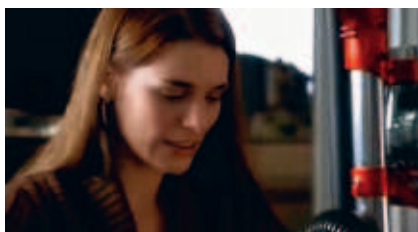
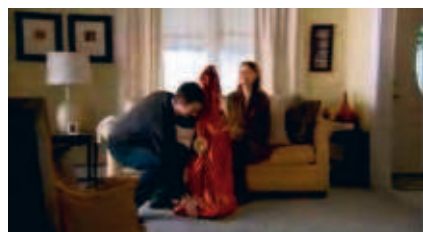
Het pakjesverkeer tussen man en vrouw blijft een mijnenveld

naar zijn vrouw brengt, die opgewonden en in blijde verwachting zit te popelen in de zetel. De kijker vangt een glimp op van de vorm, en die laat weinig aan de verbeelding over: een stofzuiger. Als de vrouw vol verwachting het valentijnrode papier te lijf gaat, zien we haar gelaat bevriezen, haar glimlach breken, haar ogen verraden verwarring als ze zich naar hem toe keert: "Een stofzuiger?", sist ze. Hij, apetrots omdat hij de peperdure Stofzuiger Met Dubbele Zak in huis heeft gehaald, glimlacht nietsvermoedend terwijl hij over haar wang aait en

fluistert: "Het is de beste stofzuiger die je ooit zult krijgen. Gelukkige verjaardag, schatje."

Het zal geen enkele vrouw verbazen dat we in het volgende shot zien hoe de vrouw met haar man, zijn oor tussen haar vingers, over een eindeloos uitgestrekte groene grasmat marcheert in de richting van een verlaten hondenhok. Daar beveelt ze hem met een ontgoochelde, onverbiddelijke frons om binnen te gaan, waarna ze zelf terug naar het huis stormt. Maar het is het eerste shot van het leven in het hondenhok dat vrouwen over de hele wereld zoete wraak biedt voor elke grasmaaier, stofzuiger en keukenrobot die ooit gekocht werd. In een ondergrondse bunker verlicht door fluorescerende flikkerlampen zien we mannen van alle pluimage de meest hypnotiserend banale van alle huishoudelijke klussen verrichten: het opplooiën van de was. Stapels van een meter hoog gaan door hun handen terwijl ze elkaar vertellen over hoe zij in het hondenhok verzeild zijn.

Het reclamefilmje is zo fantastisch omdat het balanceert op de uiterst dunne lijn waarop je kunt lachen met genderstereotypes. Geen van beide seksen wordt vervreemd of gekleineerd. Integendeel: mannen herkennen zichzelf in de hopeloze poging om veilig het cadeautjesmijnenveld door te komen, terwijl ze de blunders van hun lotgenoten bejegenen met een oncomfortabel "Wat heb je gedaan?". En vrouwen herkennen hun minnaars die moedig maar onhandig proberen om het goed te doen, terwijl ze het zo vaak O Zo Verschrikkelijk Fout doen.

■ Het reclamefilmje speelt briljant met genderstereotypes en laat zien hoe een man, die een luxueuze stofzuiger voor zijn vrouw koopt, zich hopeloos vastrijdt in een poging om het cadeautjesmijnenveld door te komen. En hij belandt in een hondenhok.

KORT

Museum voor gebroken harten

Een reizende tentoonstelling maakt furore, het Museum of Broken Relationships. Ze vertrok in Zagreb onder auspiciën van twee Kroaten: Olinka Vistica en Drazen Grubisic. De nieuwste stopplaats is Singapore. Daarna volgen San Francisco en Stockholm. In de collectie zitten herinneringen aan mislukte liefdes. Want wat is de gouden raad zodra je aan de kant wordt geschoven? Gooi eerst alles aan gruzelementen, gooi daarna alles weg. De brieven, de beren en de rest van de rotzooi. *Are you sure you want to delete all messages?* Yes! Spijtig dat sms'en niet kunnen reutelen.

Slecht plan, vinden de Kroaten. Daarom richtten ze het museum op. Want creativiteit helpt ook tegen verdriet. Het is zoals

Christoff die voor de zoveelste keer de verkeerde aan de haak heeft geslagen en er prompt een liedje over maakt. Maar het museum gaat verder.

Online is er plaats voor foto's, sms'jes en ellendige e-mails. In het écht kan iedereen alles opsturen. Anoniem, met een kaartje met wat uitleg. Bijvoorbeeld bij een gekneusde tuinkabouter. Hij reed veel te wild door de poort en de tuinkabouter vloog over de motorkap op het asfalt, neus en knieën eerst. Of bij het kunstbeen van een gewonde soldaat: in het ziekenhuis werd ik verliefd op een maatschappelijk werkster van defensie. Helaas, hield mijn kunstbeen langer stand dan de liefde. Of bij een bijl: toen ze verhuisde naar haar nieuwe lief, heb ik een bijl gekocht en één meubelstuk in stukken gehakt. Ze is de spaanders

later nog komen ophalen. Of bij een kommetje: hierin heb ik vijf keer brood gebakken, met alleen een schortje aan, omdat hij dat zo erotisch vond. Het brood mislukte telkens, misschien omdat het kommetje te klein was om goed te kunnen kneden.

Sinds april 2006 in Zagreb is de tentoonstelling danig uit zijn voegen gebarsten, want bij iedere halte komen er nieuwe gevoelige geschiedenissen bij. Maar geen nood, de Kroaten hebben een hangar om alles te bewaren. Kwestie van emotioneel erfgoed, zo zeggen ze. (AD)

www.brokenships.com

Pertinenties van Polly Dewit

'Er is maar één ding belangrijk'

zegt hij als ik thuiskom van de supermarkt. Hij neemt me bij mijn middel en trekt me tegen zich aan. Een beetje onwillig en een beetje onhandig zet ik de zware zakken met boodschappen neer. Ik nestel mijn hand in zijn hand, mijn hoofd in zijn oksel en knik zwijgend. Hij heeft gelijk, denk ik, er is maar één ding belangrijk, al de rest is bijzaak. Tijd voor jaarbalansen en goede voornemens.

Dus laten we het gekibbel van de voorbije weken snel vergeten. Een nieuw jaar, een nieuw begin. Er is al zoveel eenzaamheid in de wereld, laten we elkaar liever met mildheid beminnen. Dat is onze hoop in donkere dagen. Waar anders moeten we nog troost halen? We zijn niet meer zo jong.

En ja, ik zal me beter verzorgen. Overmorgen ga ik naar de tandarts, die oude bruine tand laten vervangen die ik al jaren achter een verkrampte glimlach camoufleer. En ja, ik ga ook naar de kapper. Mijn angst voor scharen en kammen zal ik nu eindelijk eens overwinnen. Een nieuwe coupe, een nieuw begin. Mogelijk zelfs een nieuwe frisse wind tussen de lakens.

Want een andere look geeft een andere lust.

Ik wrijf een sliert haar uit mijn ogen.

Tranen van ontroering wellen op. Hij heeft gelijk, er is inderdaad maar één ding belangrijk. Geen sluimerende ongenoegens meer, geen messengevechten, geen driftige discussies. Laten we vreedzaam het huis, het bed en de auto delen.

Hij houdt nog steeds mijn hand vast, kijkt me diep in de ogen. Vreemd hoe plots weer een vonk kan overslaan

Was het geen fijn kerstfeest? We hebben Rudolf, het rendier, naar binnen gespeeld. In kleine porties weliswaar, maar bye bye Rudolf. Morgen ligt hij in de wc-pot. Wat een akelige gedachte om helemaal alleen aan de kersttafel te moeten zitten. Liever een beetje gekrakeel dan eenzaamheid.

Het is waar, er is maar één ding belangrijk. Dus hoe pathetisch ook, laten we de wapens opbergen en er nog een jaartje bijdoen. Ik beloof dat ik weer zal lachen en dartelen, dat ik mijn venijnige tong zal temmen. Ik ga ook lijnen, want een scherp lichaam is een scherpe geest. Weg schaduw, weg ellendige gedachten. Daar is de zon, daar lacht geluk.

Zie, ik heb veel lekkers meegebracht om een heerlijke maaltijd voor ons twee te knutselen. Aardappeltjes in de oven, een Mechels koekoekje, kaneelappeltjes in de pan, een wit wijntje om opborrelende ongenoegens weg te spoelen, en daarna een potje roomijs. We zullen vieren waar het echt op aankomt, want er is maar één ding belangrijk: hij, ik en de Mechelse koekoek.

Hij houdt nog steeds mijn hand vast, kijkt me diep in de ogen. Vreemd hoe plots weer een vonk kan overslaan. Ik lach meisjesachtig. *Hysteria is my middlename*, maar ik zal eraan werken. Hij knijpt wat harder in mijn hand. Hij glimlacht. Ik geef me bijna over, schuchter. Ik knik: ja, ja, ja. Ik lach, ik huil.

'Er is maar één ding belangrijk', zegt hij weer. 'Je hebt toch chips meegebracht?' Ik voel nattigheid aan mijn been. 'De Häagen Dazs is aan het smelten', zeg ik en ik verdwyn met de boodschappen naar de keuken.